

ภาคผนวก

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ
ที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา

พ.ศ.2542

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 23 กันยายน พ.ศ.2542

เป็นปีที่ 54 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการเป็นธุรกิจควบคุมสัญญา และกำหนดลักษณะของสัญญาที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 221 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา 35 ทวิ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.2542”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นจะต้องเข้าลักษณะหนึ่งลักษณะใดดังต่อไปนี้

1. เป็นธุรกิจที่มีการใช้ข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
2. เป็นธุรกิจที่มีการใช้สัญญาสำเร็จรูปอย่างแพร่หลาย
3. เป็นธุรกิจที่ผู้ประกอบการมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยพิจารณาจาก

ฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ และความสันทัดัดชัดเจน

มาตรา 4 การกำหนดลักษณะของสัญญาต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. ให้ผู้บริโภคราบสิทธิและหน้าที่ของตนตลอดจนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการโดยชัดเจนตามควรแก่กรณี
2. ไม่เป็นการจำกัดหรือยกเว้นความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจในส่วนที่เป็นสาระสำคัญโดยไม่มีเหตุผลที่สมควรเพียงพอ
3. ต้องคำนึงถึงความสุจริตในการประกอบธุรกิจ
4. ให้เยียวยาความเสียหายในเวลาอันสมควรในกรณีที่มีการฝ่าฝืนสัญญา
5. จัดให้มีหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแสดงเจตนาของผู้ประกอบธุรกิจในเรื่องที่เป็นสาระสำคัญต่อการคุ้มครองผู้บริโภค
6. ต้องไม่เป็นการเพิ่มภาระเกินควรแก่การประกอบธุรกิจ

มาตรา 5 ก่อนออกประกาศธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญาให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญารับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบโดยตรง โดยคำนึงถึงขอบเขตและสภาพปัญหา เช่น การจัดสัมมนา การประชุม หรือให้ประชาชนทั่วไปแสดงความคิดเห็น ในการนี้จะรับฟังความเห็นจากหน่วยงานของรัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้วยก็ได้

มาตรา 6 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกานี้ คือ โดยที่มาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 กำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะของสัญญาโดยการกำหนดของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ
ที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและ
ลักษณะของหลักฐานการรับเงิน
พ.ศ.2542

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 23 กันยายน พ.ศ.2542
เป็นปีที่ 54 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการเป็นธุรกิจควบคุมสัญญา และกำหนดลักษณะของสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 221 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา 35 ทวิ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ.2542”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นจะต้องเข้าลักษณะหนึ่งลักษณะใดดังต่อไปนี้

1. เป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของผู้บริโภค
2. เป็นธุรกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยพิจารณาจากฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ และความสันทัดจัดเจน

3. เป็นธุรกิจที่หากมีการกำหนดรายการในหลักฐานการรับเงินแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา 4 การกำหนดลักษณะของหลักฐานการรับเงินต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดรายการในหลักฐานการรับเงินสามารถกระทำได้โดยสภาพ
2. ไม่เป็นการเพิ่มภาระเกินควรแก่การประกอบธุรกิจ
3. สามารถคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภคได้ เช่น ใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบมูลค่าหรือราคาสินค้าหรือบริการ หรือใช้เป็นหลักฐานในการพิสูจน์ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการขายสินค้าหรือการให้บริการได้

มาตรา 5 ก่อนออกประกาศธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญาให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญารับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบโดยตรง โดยคำนึงถึงขอบเขตและสภาพปัญหา เช่น การจัดสัมมนา การประชุม หรือให้ประชาชนทั่วไปแสดงความคิดเห็น ในการนี้จะรับฟังความเห็นจากหน่วยงานของรัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้วยก็ได้

มาตรา 6 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา 35 เบญจแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 กำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะของสัญญา โดยการกำหนดของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกันถึงก๊าซหุงต้มเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการ
ในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ.2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 เบญจ และมาตรา 35 อัฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 ประกอบกับมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ ที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ.2542 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ในประกาศนี้

“เงินประกัน” หมายความว่าเงินที่ผู้บริโภคมอบให้ไว้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจเป็นค่าประกันถึงก๊าซหุงต้ม และผู้บริโภคจะได้รับคืนต่อนำถึงก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบการ หรือผู้ค้ำประกันตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.2521 ที่เป็นเจ้าของถึงก๊าซหุงต้ม หรือ ผู้ประกอบการรายหนึ่งรายใดที่ขายก๊าซหุงต้มของผู้ค้ำประกันดังกล่าว

“ก๊าซหุงต้ม” หมายความว่า ก๊าซปิโตรเลียมเหลวที่ใช้ในการหุงต้ม

“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่บรรจุสำเร็จในถึงก๊าซหุงต้มให้แก่ผู้บริโภค

ข้อ 2. ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกันถึงก๊าซหุงต้ม เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ.2542

ข้อ 3. ผู้ประกอบการธุรกิจต้องจัดให้มีหลักฐานการรับเงินตามข้อ 4 และมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่รับเงินประกันจากผู้บริโภคที่ซื้อก๊าซหุงต้ม

ข้อ 4. หลักฐานการรับเงินที่ผู้ประกอบการธุรกิจออกให้แก่ผู้บริโภคตามข้อ 3 ต้องมีข้อความ เป็นภาษาไทยที่สามารถเห็น และอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(1) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบการธุรกิจ และลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(2) วัน เดือน ปี ที่รับเงินประกัน

(3) จำนวนเงินประกัน และข้อความว่า ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับคืนเงินประกันเมื่อผู้บริโภค นำถึงก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบการหรือผู้ค้ำประกันมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติน้ำมัน

เชื้อเพลิง พ.ศ.2521 ที่เป็นเจ้าของถึงก๊าซหุงต้ม หรือผู้ประกอบการรายหนึ่งรายใดที่ขายก๊าซหุงต้มของผู้ค้าน้ำมัน ดังกล่าว

ข้อ 5 หลักฐานการรับเงินตามข้อ 4 ต้องไม่มีข้อความว่าผู้ประกอบการ จะหักเงินประกันเป็นค่าเสื่อมราคา ของถึงก๊าซหุงต้มหรือค่าอื่นใด เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ประกอบการพิสูจน์ได้ว่า ถึงก๊าซหุงต้มที่ผู้บริโภคนำมาคืน มีความชำรุดบกพร่อง อันเกิดจากการใช้ถึงก๊าซหุงต้ม อย่างผิดปกติจากวิสัยของวิญญูชน

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ. 2542

(ลงนาม) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์)

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม 116 ตอนพิเศษ 102 ง วันที่ 13 ธันวาคม 2542

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 ประกอบกับมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ ที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.2542 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ในประกาศนี้ “บัตรเครดิต” หมายความว่า บัตรที่ผู้ประกอบธุรกิจออกให้แก่ผู้บริโภคตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนด เพื่อใช้ชำระค่าสินค้า ค่าบริการหรือค่าอื่นใดแทนการชำระด้วยเงินสดหรือเพื่อใช้เบิกถอนเงินสด แต่ไม่รวมถึงบัตรที่ได้มีการชำระค่าสินค้า ค่าบริการหรือค่าอื่นใดไว้ล่วงหน้าแล้ว

บัตรเครดิต ให้หมายความรวมถึงบัตรเดบิตด้วย เว้นแต่จะกำหนดเป็นอย่างอื่นในประกาศนี้

ข้อ 2 ให้การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ 3 สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต อัตราดอกเบี้ย อัตราเบี้ยปรับ อัตราค่าธรรมเนียม อัตราค่าบริการต่างๆ และหลักเกณฑ์การใช้บัตรเครดิตหรือข้อสัญญาใดๆ เกี่ยวกับบัตรเครดิต ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นลายลักษณ์อักษร มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 30 วัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 7 วัน และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้น ให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

2. การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิยกเลิกสัญญาข้อหนึ่งข้อใดหรือทั้งหมด หรือพักใช้บัตรเครดิตเป็นการชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้นๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำหรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

3. ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาใช้บัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ และมีสิทธิได้รับคืนค่าธรรมเนียมการใช้บริการตามส่วนของระยะเวลาที่ยังไม่ได้ใช้บริการ

4. ผู้บริโภคมีสิทธิของระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีอื่นซึ่งสามารถติดต่อถึงกันได้ทำนองเดียวกัน ณ ศูนย์บัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจได้ทุกกรณี และผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการให้บริการบัตรเครดิตของผู้บริโภคทันทีที่ได้รับแจ้งดังกล่าว ในการนี้ ผู้ประกอบธุรกิจจะกำหนดระยะเวลาก่อนระงับการให้บริการก็ได้ แต่ต้องไม่เกิน 5 นาที นับแต่เวลาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับแจ้ง

5. ในกรณีที่ผู้บริโภคแจ้งขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวตาม (4) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้ง หรือในกรณีที่กำหนดเวลา 5 นาที เมื่อครบระยะเวลา เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเอง

6. การแจ้งให้ผู้บริโภคชำระเงินที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิต ให้ผู้ประกอบธุรกิจส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าก่อนวันถึงกำหนดชำระเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 10 วัน

7. ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจมีข้อตกลงกับผู้ขายสินค้า หรือผู้ให้บริการที่ให้ผู้บริโภคสั่งซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ผู้บริโภคเพียงแจ้งความประสงค์ขอชำระค่าสินค้าหรือค่าบริการโดยการแจ้งหมายเลขบัตรเครดิตด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรให้ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการทำการเรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบธุรกิจ ต้องมีข้อสัญญาดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าผู้บริโภคทักท้วงว่าไม่ได้เป็นผู้สั่งซื้อสินค้าหรือไม่ได้เป็นผู้ขอรับบริการจากผู้ขายหรือผู้ให้บริการดังกล่าวผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภคทันที หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้วจะคืนเงินให้กับผู้บริโภคทันที เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเองและใช้สิทธิเรียกคืนจากผู้บริโภคในภายหลัง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะขอยกเลิกการซื้อสินค้า หรือรับบริการภายในระยะเวลา 45 วัน นับแต่วันที่สั่งซื้อหรือขอรับบริการ หรือภายในระยะเวลา 30 วัน นับแต่วันถึงกำหนดการส่งมอบสินค้าหรือบริการ ในกรณีที่มีการกำหนดระยะเวลาส่งมอบสินค้าหรือบริการเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้บริโภคพิสูจน์ได้ว่าไม่ได้รับสินค้า หรือไม่ได้รับบริการ หรือได้รับแต่ไม่ตรงตามกำหนดเวลา หรือได้รับแล้วแต่ไม่ครบถ้วน หรือชำรุดบกพร่อง หรือไม่ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ โดยผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภคหรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้ว ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการภายในประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลา 60 วันนับแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง

8. ในกรณีมีการใช้บัตรเครดิต หรือบัตรเดบิตที่ผู้บริโภคร้องขอแจ้งความประสงค์ของรับใบแจ้งรายการใช้บัตร ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบ และกำหนดระยะเวลาให้ผู้บริโภคทักท้วง ดังนี้

(ก) ภายใน 10 วันทำการเป็นอย่างน้อย นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ ในการพิจารณาวันครบกำหนดดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบ วัน เวลา ที่นำส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้แก่ผู้ขนส่งและการทำงานของผู้ขนส่ง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคในภายหลัง ถ้าผู้บริโภคร้องขอพิสูจน์ได้ว่าค่าใช้จ่ายในใบแจ้งรายการใช้บัตรบางรายการไม่ถูกต้อง และไม่ได้เป็นความผิดหรือความบกพร่องของผู้บริโภคเอง แต่ผู้บริโภคร้องขอทักท้วงภายในระยะเวลาไม่เกิน 60 วัน นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ

ข้อ 4 สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

1. ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจโดยผู้บริโภครับไม่ได้รับแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร
2. ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ
3. ข้อสัญญาที่ให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายจากการใช้บัตรเครดิตโดยที่ไม่ได้เป็นความผิดของผู้บริโภค
4. ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเรียกบัตรเครดิตคืนจากผู้บริโภคหรือยกเลิกบัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ โดยผู้ประกอบธุรกิจไม่ต้องแจ้งหรือแสดงเหตุผลให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้า
5. ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการแก่ผู้บริโภค โดยไม่ให้ผู้บริโภคยกเหตุใดๆ มากล่าวอ้างปฏิเสธความรับผิดชอบกับผู้ประกอบธุรกิจ

บทเฉพาะกาล

ข้อ 5 ข้อสัญญาตามข้อ 3(3) ไม่ใช่บังคับกับสัญญาบัตรเครดิตที่ทำขึ้นก่อนประกาศฉบับนี้ใช้บังคับโดยมีข้อตกลงแจ้งชัดเป็นอย่างอื่น จนกว่าจะครบรอบระยะเวลาตามสัญญาบัตรเครดิตหรือครบ 1 ปี นับแต่วันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสั้นกว่ากัน

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2543 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2542

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ 2)

พ.ศ.2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 ประกอบกับมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ ที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.2542 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

คำว่า “อัตราดอกเบี้ย” ในข้อ 3(1) ของประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่องให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2542 นั้น ไม่หมายความรวมถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตรา MRR ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยบัตรเครดิตเปลี่ยนแปลงไป

ประกาศ ณ วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ.2542

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

**ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจขายห้องชุดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2543**

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2541 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการกำจัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายประกอบกับมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.2542 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ให้ธุรกิจขายห้องชุดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ 2. ในประกาศนี้

“ธุรกิจขายห้องชุด” หมายความว่า การประกอบธุรกิจขายห้องชุดในอาคารชุดที่จะดำเนินการก่อสร้าง หรือกำลังดำเนินการก่อสร้าง หรือก่อสร้างเสร็จแล้ว และจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุด หรือก่อสร้างเสร็จแล้ว และได้จดทะเบียนอาคารชุดแล้ว

ข้อ 3. สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตรและข้อความในสัญญาอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(1) ข้อสัญญาที่รับรองว่าผู้ประกอบธุรกิจมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และมีคำมั่นว่าจะดำเนินการก่อสร้างอาคารชุดให้แล้วเสร็จและจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุดหรือกำลังดำเนินการก่อสร้างอาคารชุด หรือก่อสร้างอาคารชุดเสร็จแล้ว หรือมีกรรมสิทธิ์ห้องชุดในอาคารชุด และผู้ลงนามในสัญญาเป็นผู้มีอำนาจลงนามผูกพันตามสัญญา โดยแนบเอกสารหลักฐานแสดงความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือกรรมสิทธิ์ห้องชุดแล้วแต่กรณี และการเป็นผู้มีอำนาจลงนามผูกพันตามสัญญาไว้ท้ายสัญญาด้วย

(2) ข้อสัญญาที่แสดงว่าที่ดิน อาคาร และห้องชุด ในอาคารชุดมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน หรือ บุคคลใด

(3) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของ โครงการแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(4) ราคาขายต่อตารางเมตร และจำนวนพื้นที่ห้องชุดที่จะซื้อขาย

(5) วัตถุประสงค์การใช้พื้นที่ทุกส่วนของอาคารชุด รายละเอียดที่เกี่ยวข้องของห้องชุดในอาคารชุด รายการและขนาดของทรัพย์สินส่วนกลางและสิ่งอำนวยความสะดวก

(6) ค่าภาษีเงินได้ ค่าภาษีธุรกิจเฉพาะ และค่าอากรแสตมป์ ในการโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้จ่าย เฉพาะค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในห้องชุดผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคมักจะตกลงจ่ายเท่ากันก็ได้

(7) ในกรณีผู้บริโภคผิคนัดชำระราคาที่ตกลงให้ชำระก่อนการโอนกรรมสิทธิ์ ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิ์บอกเลิกสัญญาได้ ดังต่อไปนี้

- 1) ผิคนัดชำระราคาดังกล่าวในกรณีตกลงชำระกันงวดเดียว
- 2) ผิคนัดชำระราคาดังกล่าวสามงวดติดต่อกันในกรณีตกลงชำระกันตั้งแต่อะลิสบสิ่งงวดขึ้นไป
- 3) ผิคนัดชำระราคาในอัตราร้อยละสิบสองจุดห้าของจำนวนราคาดังกล่าว ในกรณีตกลงชำระกันน้อยกว่าอะลิสบสิ่งงวด

แต่ทั้งนี้ ก่อนบอกเลิกสัญญาผู้ประกอบธุรกิจต้องมีหนังสือบอกกล่าวผู้บริโภคให้ใช้เงินดังกล่าวที่ค้างชำระภายในเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน นับแต่วันที่ผู้บริโภค ได้รับหนังสือและผู้บริโภคละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น

(8) การประกอบธุรกิจขายห้องชุดสำหรับผู้ประกอบธุรกิจขายห้องชุดที่จะดำเนินการก่อสร้างหรือดำเนินการก่อสร้าง จะต้องมีความที่มีสาระสำคัญ ดังนี้

8.1) ลักษณะ ยี่ห้อ ชนิด รุ่น คุณภาพ ขนาด สีของวัสดุ ผิวพื้น ผิวหนัง ผิวพาดาน หลังคา สุขภัณฑ์ต่างๆ ประตูหน้าต่าง และอุปกรณ์ประกอบประตูหน้าต่าง ตามมาตรฐานของผลิตภัณฑ์นั้นๆ ถ้าหากไม่สามารถหาวัสดุตามที่กำหนดไว้จากท้องตลาดได้ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดหาวัสดุที่มีคุณภาพดีกว่าหรือเทียบเท่ามาใช้ก่อสร้างแทน

8.2) ผู้ประกอบธุรกิจจะดำเนินการก่อสร้างให้เป็นไปตามรูปแบบและรายการที่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และต้องมรมาตรฐานไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย

8.3) ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ดำเนินการติดตั้งมาตรวัดปริมาตร และปริมาณการใช้สาธารณูปโภคทั้งในส่วนกลางและส่วนที่แยกต่อภายในห้องชุดกรณีมาตรวัดในส่วนที่แยกต่อภายในห้องชุดผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ดำเนินการขอติดตั้งโดยชำระค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการติดตั้งไปก่อน และเมื่อผู้ประกอบการธุรกิจได้โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดให้แก่ผู้บริโภคโดยโอนมาตรวัดให้เป็นชื่อของผู้บริโภคแล้วผู้ประกอบการธุรกิจจึงเรียกเก็บค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายดังกล่าวจากผู้บริโภคได้ แต่ไม่เกินจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปก่อนนั้น

8.4) กำหนดเวลาที่ผู้ประกอบธุรกิจจะดำเนินโครงการอาคารชุดให้แล้วเสร็จพร้อมที่จะโอนกรรมสิทธิ์ในห้องชุดตามสัญญาให้แก่ผู้บริโภค

8.5) ในกรณีที่การก่อสร้างต้องหยุดชะงักลงโดยมิใช่ความผิดของผู้ประกอบธุรกิจ สัญญาอาจมีข้อกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจขยายระยะเวลาก่อสร้างตามสัญญาออกไปก็ได้ แต่ไม่เกิน ระยะเวลาที่การก่อสร้างต้องหยุดชะงัก โดยผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งเหตุดังกล่าวพร้อม พยานหลักฐานเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคราบภายในเจ็ดวันนับแต่เหตุนั้นได้สิ้นสุดลง หากผู้ ประกอบธุรกิจไม่ได้ทำการแจ้งดังกล่าวให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจได้ละสิทธิในการขยายเวลาทำ การก่อสร้างออกไประยะเวลาที่ขยายในวรรคหนึ่ง จะขยายเกินหนึ่งปีไม่ได้ความในวรรคหนึ่ง มิให้ ใช้บังคับการซื้อห้องชุดโดยมีกำหนดใช้ ณ เวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ

8.6) ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถดำเนินโครงการอาคารชุดให้แล้วเสร็จภายใน กำหนดสัญญา หรือคาบหมายได้ว่าจะไม่แล้วเสร็จภายในกำหนด

ก) ให้ผู้บริโภคมีสสิทธิบอกเลิกสัญญาและมีสิทธิเรียกเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไป แล้วทั้งหมดคืนจากผู้ประกอบธุรกิจ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเดียวกับดอกเบี้ยปรับที่ ผู้ประกอบการธุรกิจกำหนดสำหรับกรณีผู้บริโภคผิดนัดชำระหนี้ แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการตัดสิทธิ ผู้บริโภคที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายอย่างอื่น

ข) หากผู้บริโภคไม่ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ผู้ประกอบธุรกิจยินยอมให้ผู้บริโภค ปรับเป็นรายวันตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละศูนย์จุดศูนย์หนึ่งของราคาห้อง ชุดที่จะซื้อขาย แต่รวมกันแล้วต้องไม่เกินร้อยละสิบของราคาห้องชุด แต่ถ้าผู้บริโภคใช้สิทธิในการ ปรับครบร้อยละสิบของราคาห้องชุดแล้ว ผู้บริโภคเห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่อาจปฏิบัติตามสัญญา ต่อไปได้ผู้บริโภคมีสสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

8.7) ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถดำเนินโครงการอาคารชุดต่อไปได้เนื่องจากเหตุ สุดวิสัย ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วทั้งหมดแก่ผู้บริโภค พร้อมดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละของดอกเบี้ยประเภทเงินฝากประจำของธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) นับแต่ วันที่ได้รับเงินจากผู้บริโภคแต่ทั้งนี้ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายอย่างอื่น แต่ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจได้ใช้เงินดังกล่าวไปเท่าใด อาจกำหนดข้อสัญญาให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิหัก เงินที่ใช้ไปออกจากดอกเบี้ยที่ต้องใช้คืนได้

(9) เมื่อผู้ประกอบธุรกิจจะจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมโอนกรรมสิทธิห้องชุด ผู้ ประกอบธุรกิจต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคราบล่วงหน้าเพื่อไปปรับโอนกรรมสิทธิ์ไม่น้อยกว่า สามสิบวัน

ในกรณีที่ผู้บริโภควางความประสงค์เป็นหนังสือว่าจะรับโอนกรรมสิทธิ์ก่อนเวลาที่ผู้ ประกอบธุรกิจกำหนดในวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบธุรกิจต้องไปดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ ผู้บริโภคภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากผู้บริโภค

(10) ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากความชำรุดบกพร่องของอาคารชุดหรือห้องชุด ดังนี้

ก. กรณีที่เป็นโครงสร้างและอุปกรณ์อันเป็นส่วนประกอบอาคารที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ในระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันจดทะเบียนอาคารชุด

ข. กรณีส่วนควบอื่นนอกจากกรณี ก. ในระยะเวลาไม่น้อยกว่าสองปีนับแต่วันจดทะเบียนอาคารชุด

ผู้ประกอบธุรกิจต้องแก้ไขความชำรุดบกพร่องที่เกิดขึ้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บริโภครือนิติบุคคลอาคารชุดแล้วแต่กรณี ได้แจ้งเป็นหนังสือให้ทราบถึงความชำรุดบกพร่องนั้น เว้นแต่ในกรณีมีความชำรุดบกพร่องที่ต้องดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการแก้ไขในทันที ถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่แก้ไข ผู้บริโภครือนิติบุคคลอาคารชุด แล้วแต่กรณี มีสิทธิดำเนินการแก้ไขเอง หรือจะให้บุคคลภายนอกแก้ไข โดยผู้ประกอบธุรกิจจะต้องชดใช้ค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายตามในการดำเนินการดังกล่าว

(11) ผู้ประกอบธุรกิจจะส่งคำบอกกล่าวซึ่งตามกฎหมายหรือตามสัญญากำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภครือนิติบุคคลตามที่ระบุในสัญญา หรือที่อยู่ของผู้บริโภคแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งสุดท้าย

ข้อ 4 สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้อง ไม่ใช่สัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคดังต่อไปนี้

(1) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากความผิดของผู้ประกอบธุรกิจ

(2) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิ เว้นแต่ผู้บริโภครือนิติบุคคลจะได้อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรถึงความชำรุดบกพร่องหรือเหตุแห่งการรอนสิทธิในขณะทำสัญญา แต่กรณีนี้ให้ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบนั้นมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน พ.ศ.2543 เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่องให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.๒๕๔๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้ “การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่” หมายความว่า การให้บริการสื่อสารทางโทรศัพท์ที่ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้เป็นคำพูด เครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ภาพ เสียง หรือการอื่นใดที่สามารถสื่อความหมายได้โดยอาศัยคลื่นวิทยุแต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงการให้บริการวิทยุคมนาคมเฉพาะกิจหรือเฉพาะกลุ่ม “การประกอบธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่” หมายความว่า การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภคโดยมีค่าตอบแทน “ค่าตอบแทน” หมายความว่า ค่าเช่าเลขหมาย ค่าใช้เลขหมายรายเดือน ค่าใช้บริการ ค่าใช้บริการพิเศษ ค่าขอเปิดใช้บริการใหม่ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่นใดที่ผู้ประกอบการธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคชำระเกี่ยวกับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตรและต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ประกอบการธุรกิจต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับอัตราค่าประกันการใช้เลขหมาย ค่าตอบแทน และค่าเบี่ยงปรับการกรณีผิดนัดชำระค่าตอบแทนแต่ไม่รวมถึงค่าบริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ และค่าบริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศอัตราค่าบริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ ให้เป็นไปตามอัตราที่การสื่อสารแห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกาศกำหนดอัตราค่าบริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ ผู้ประกอบการธุรกิจต้องแจ้งอัตราค่าบริการเมื่อผู้บริโภคร้องขอ

(๒) ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบวัน ก่อนวันครบกำหนดชำระโดยใบแจ้งรายการต้องระบุรายละเอียดการใช้บริการโทรศัพท์เครื่องที่ต่างพื้นที่ดังนี้

- (ก) วัน เดือน ปี เวลาการใช้บริการ
- (ข) จำนวนครั้งที่ใช้บริการ
- (ค) เลขหมายโทรศัพท์ปลายทาง
- (ง) รายละเอียดและการคิดค่าตอบแทน

ผู้บริโภคมีสิทธิขอรับใบแจ้งรายการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ในพื้นที่เดียวกันที่มีรายการตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง โดยแจ้งความประสงค์ ณ ศูนย์บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ประกอบธุรกิจเป็นหนังสือ หรือทางโทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีการอื่นใด แต่ขอรับใบแจ้งรายการการใช้บริการดังกล่าวย้อนหลังได้ไม่เกินสามเดือน ในการนี้ผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการให้ภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เว้นแต่ในกรณีที่ต้องส่งใบแจ้งรายการนั้นไปยังผู้บริโภคโดยทางไปรษณีย์ ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเรียกค่าจัดส่งได้ตามความเป็นจริง

(๓) ผู้บริโภคมีสิทธิขอยกเลิกสัญญาการใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่เมื่อใดก็ได้

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิขอระงับการใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวได้ไม่เกินหกเดือน โดยแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวัน หรือแจ้งโดยวิธีอื่นตามที่ระบุไว้ในสัญญา

(๕) ในกรณีที่ผู้บริโภคขอระงับการใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวต้องมีข้อสัญญาดังนี้

(ก) ผู้ประกอบธุรกิจต้องกำหนดให้มีการยกเว้น หรือลดอัตราค่าใช้จ่ายเลขหมายรายเดือนในระหว่างระงับการใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวให้แก่ผู้บริโภค ซึ่งผู้ประกอบธุรกิจต้องระบุไว้โดยชัดเจนในสัญญา

(ข) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้งขอระงับการใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวมีผล เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำของผู้บริโภคเอง

(ค) เมื่อครบกำหนดการขอระงับการใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะเปิดให้ผู้บริโภคใช้บริการทันที แต่หากในรอบเดือนถัดมาผู้บริโภคไม่ได้ใช้บริการและไม่ชำระค่าใช้จ่ายเลขหมายรายเดือน ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

(๖) ผู้ประกอบธุรกิจต้องระบุเหตุแห่งการผิดสัญญาของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิระงับการให้บริการชั่วคราว หรือยกเลิกการให้บริการ หรือหักเงินประกันการให้บริการไว้เป็นประกันเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๗) เมื่อมีเหตุที่ผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการให้บริการชั่วคราว หรือยกเลิกการให้บริการ หรือหักเงินประกันการให้บริการ ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวันเว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้

(ก) ผู้บริโภคถึงแก่ความตาย

(ข) ผู้บริโภคใช้เอกสารปลอมในการขอใช้บริการ

(ค) ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้บริโภคนั้นถูกลักลอบนำไปใช้โดยมิชอบ

(ง) ผู้บริโภคได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่เกินวงเงินที่ได้ตกลงไว้ในสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจ

(จ) ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าผู้บริโภคได้นำเอาเลขหมายของตนไปให้ผู้อื่นใช้เพื่อแสวงหารายได้โดยมุ่งหมายจะไม่ชำระค่าตอบแทน

(ฉ) เมื่อสัญญาให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เลิกกัน ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินประกันการใช้เลขหมาย หรือในกรณีที่มีหนี้ค้างชำระต้องคืนเงินส่วนที่เหลือจากการหักหนี้ค้างชำระแก่ผู้บริโภคในการคืนเงินประกันการใช้เลขหมาย ให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินดังกล่าวให้แก่ผู้บริโภค เมื่อได้แสดงหลักฐานว่าเป็นบุคคลเดียวกับผู้ใช้บริการหรือแก่ผู้รับมอบอำนาจจากผู้บริโภคภายในกำหนดระยะเวลาดังต่อไปนี้

(ก) สามสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา สำหรับผู้บริโภคทั่วไป

(ข) หกสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา สำหรับผู้บริโภคที่เป็นสมาชิกใช้บริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศทั้งนี้ อาจคืนด้วยเงินสด หรือเช็ค หรือนำเข้าบัญชีเงินฝากของผู้บริโภค หรือตามที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์กรณีผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถคืนเงินประกันการใช้เลขหมายให้แก่ผู้บริโภคได้ตามที่กำหนด ผู้ประกอบธุรกิจตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละสิบห้าต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าวในระหว่างเวลาผิคนัด แต่ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกค่าเสียหายอย่างอื่น

(๓) เมื่อผู้บริโภคได้แจ้งเหตุที่โทรศัพท์เคลื่อนที่สูญหายหรือถูกโจรกรรมให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบ ณ ศูนย์บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ประกอบธุรกิจเป็นหนังสือหรือทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีการอื่นใด ผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการในทันทีที่ได้รับแจ้งเพื่อระงับการให้บริการโดยเร็วที่สุด และผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบ

คำตอบแทนที่เกิดขึ้นภายหลังการแจ้งดังกล่าว เว้นแต่ผู้ประกอบการจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำของผู้บริโภคเอง

(๑๐) ผู้บริโภคจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการติดตามทวงถามอันเนื่องมาจากการผิดสัญญาของผู้บริโภค ตามที่ผู้ประกอบการจ่ายไปจริงตามความจำเป็นและมีเหตุผลอันสมควร

(๑๑) การเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมข้อสัญญา เงื่อนไข ระเบียบ ประกาศ หรือข้อกำหนดใดๆ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าตอบแทนเกี่ยวกับการให้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้ประกอบการต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นหนังสือมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยแพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวันในการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้นต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

(ค) ความใน (ก) และ (ข) ไม่ใช่บังคับกับการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าบริการ โทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ หรืออัตราค่าบริการ โทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ หรือการเปลี่ยนแปลงอัตราโดยกฎหมายกำหนดซึ่งมีผลบังคับใช้ภายในกำหนดเวลาน้อยกว่าสามสิบวัน

(๑๒) ผู้ประกอบการต้องส่งคำบอกกล่าวตาม (๑) หรือตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ระบุไว้ในสัญญาหรือที่อยู่ของผู้บริโภคแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งหลังสุดข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบการมีสิทธิคิดเบี้ยปรับในกรณีที่ผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าตอบแทน หรือหนี้อื่นใดเกินกว่าอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบการ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบการสามารถระงับการให้บริการทันทีในกรณีที่ผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าบริการน้อยกว่าสามสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ

(๔) ข้อสัญญาที่ให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชอบค่าตอบแทนทั้งหมดที่เกิดจากการเรียกออกจากเลขหมายของผู้บริโภค โดยไม่ให้ผู้บริโภคยกเหตุใดๆ มากล่าวอ้างปฏิเสธความรับผิดชอบต่อผู้ประกอบการโดยเฉพาะกาล

ข้อ ๕ ข้อสัญญาตามข้อ ๓ (๕) ไม่ใช่บังคับจนกว่าจะครบกำหนด ๖๐ วัน นับแต่วันที่
ประกาศนี้ใช้บังคับ

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๔

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความใน (ค) ของข้อ ๓ (๕) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “(ค) เมื่อครบกำหนดการขอระงับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวผู้ประกอบการธุรกิจจะเปิดให้ผู้บริโภคใช้บริการทันทีโดยไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใดๆ ที่เกี่ยวกับการขอต่อบริการจากผู้บริโภค แต่หากในรอบเดือนถัดมาผู้บริโภคไม่ได้ใช้บริการและไม่ชำระค่าใช้หมายเลขรายเดือนผู้ประกอบการมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (ฉ) ของข้อ ๓ (๗) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.๒๕๔๑ “(ฉ) ผู้บริโภคมีสิทธิชำระค่าบริการเกินกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ”

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ (๓) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาเรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “๔ (๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบการธุรกิจสามารถระงับการให้บริการทันทีในกรณีผู้บริโภคมีหนี้ชำระค่าบริการน้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจกู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2544

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับ มาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.2542 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ 2 ในประกาศนี้ “ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค” หมายความว่า กิจการที่ผู้ประกอบการทำสัญญาให้ผู้บริโภคซึ่งมิใช่นิติบุคคลกู้ยืมเงินจากผู้ประกอบธุรกิจ และนำเงินที่ได้รับจากการกู้ยืมเงินไปใช้สอยตามวัตถุประสงค์ของผู้บริโภคซึ่งมิใช่ผู้นำไปใช้ในการประกอบกิจการเพื่อหารายได้

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะ บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ และนิติบุคคลที่ดำเนินธุรกิจให้กู้ยืมเงิน หรือการแปลงสินทรัพย์เป็นหลักทรัพย์ หรือการบริหารสินทรัพย์ประเภทสิทธิเรียกร้องที่เป็นเงิน

ข้อ 3 สัญญากู้ยืมเงินที่ผู้ประกอบการธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็น และอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(1) สัญญากู้ยืมเงินชนิดที่ให้สิทธิผู้ประกอบการสามารถปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยได้ การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยใดๆเพิ่มขึ้น ผู้ประกอบการต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นหนังสือ มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวัน ภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศ ล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้นให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นหนังสือซ้ำอีกครั้งหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยตามวรรคหนึ่งไม่หมายความถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตราดอกเบี้ย

ลูกค้าชั้นดีที่มีกำหนดระยะเวลา (MLR) อัตราดอกเบี้ยเบิกเกินบัญชี (MOR) และอัตราดอกเบี้ยลูกค้ารายย่อยชั้นดี (MRR) ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลงไป

(2) การพิคสัญญารื่องใจของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญา จะต้องเป็นข้อที่ผู้ประกอบธุรกิจระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไปและก่อนการบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้บริโภค และควรกำหนดระยะเวลาอันสมควรให้ผู้บริโภคแก้ไขการพิคสัญญาหรือผิดเงื่อนไขดังกล่าว

(3) การจำหน่ายหรือการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญากู้ยืมเงิน หรือสิทธิจำนอง หรือสิทธิจำนำ หรือสิทธิในหลักประกันอื่นใดของผู้ประกอบธุรกิจ ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือแต่บางส่วนให้แก่บุคคลภายนอก ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้บริโภคล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งงวดของการชำระหนี้หรือดอกเบี้ย หรืองวดของการคิคดอกเบี้ย หรือจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้บริโภค มิเช่นนั้นจะยกเป็นข้อต่อสู้ผู้บริโภคไม่ได้ ยกเว้นในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะว่าไม่ต้องทำการบอกกล่าวหรือแจ้งแก่ผู้บริโภคหรือขอความยินยอมจากผู้บริโภค

(4) ในกรณีที่สัญญากู้ยืมเงินกำหนดให้ผู้บริโภคนำทรัพย์สินที่มาวางไว้เป็นหลักประกันการชำระหนี้ตามสัญญาไปเอาประกันภัยไว้กับบริษัทประกันภัย หรือกำหนดให้ผู้บริโภคทำประกันชีวิต โดยกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้รับผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือกรมธรรม์ประกันชีวิตดังกล่าว เมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้รับเงินตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือกรมธรรม์ประกันชีวิตแล้ว ต้องนำเงินที่ได้รับไปใช้เพื่อการซ่อมแซมทรัพย์สินให้ผู้บริโภคหรือจัดหาทรัพย์สินอื่นทดแทนให้แก่ผู้บริโภคหรือหักหนี้ที่ค้างชำระของผู้บริโภคตามแต่กรณีเว้นแต่จะได้มีการตกลงกันเป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ หากมีเงินคงเหลือต้องคืนให้แก่ผู้บริโภค

(5) ในกรณีสัญญากู้ยืมเงินที่กำหนดให้มีการคิคค่าเบี่ยปรับ หรือค่าธรรมเนียมจากผู้บริโภคเพื่อการชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญา ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องกำหนดให้ชัดเจนในสัญญากู้ยืมเงินว่าจะคิคค่าเบี่ยปรับ หรือค่าธรรมเนียมดังกล่าวในอัตราเท่าใดจากเงินจำนวนใด

(6) ผู้ประกอบธุรกิจจะส่งคำบอกกล่าวซึ่งตามกฎหมายหรือตามสัญญา กำหนดให้ต้องแจ้งหรือบอกกล่าวเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ทีระบุไว้ในสัญญาหรือที่อยู่ทีผู้บริโภคได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นหนังสือครั้งหลังสุด

(7) สัญญากู้ยืมเงินที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องจัดหาผู้ค้ำประกันการกู้ยืมเงิน ผู้ประกอบธุรกิจตกลงกับผู้บริโภคว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกัน ซึ่งมีคำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่งว่า “คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตร และอย่าง

น้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศฉบับนี้ โดยมีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสอง มิลลิเมตร และจะกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ค้าประกันในสัญญาค้าประกันมีสาระสำคัญตรงกับคำเตือนดังกล่าว

(8) ผู้ประกอบธุรกิจจะส่งมอบสำเนาหรือฉบับสัญญาผู้ยืมเงิน ให้แก่ผู้บริโภคว่าเป็นหลักฐานหนึ่งฉบับทันทีที่ผู้บริโภกลงนามในสัญญา

ข้อ 4 ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกันดังต่อไปนี้

(1) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(2) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจบอกเลิกสัญญากับผู้บริโภค หรือเรียกร้องให้ผู้บริโภคชำระหนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญา โดยผู้บริโภคมิได้ผิคนัดชำระหนี้หรือผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(3) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเลิกสัญญากับผู้บริโภคได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังผู้บริโภค

(4) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงอัตราค่าบริการต่างๆ เกี่ยวกับสัญญาผู้ยืมเงิน เว้นแต่ที่กำหนดไว้ในข้อ 3 (1)

บทเฉพาะกาล

ข้อ 5 ประกาศนี้ไม่ใช้บังคับกับสัญญาผู้ยืมเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคได้กระทำขึ้น และยังไม่ครบสัญญาผู้ยืมเงินในวันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 14 พฤษภาคม 2544 เป็นต้นไป

นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงิน เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2544

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับ มาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายประกอบกับมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ.2542 คณะกรรมการว่าด้วย สัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ **ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค** ” ในข้อ 2 แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงิน เพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2544 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน “ **ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค** ” หมายความว่า กิจการที่ผู้ประกอบธุรกิจ ทำสัญญาให้ผู้บริโภคซึ่งมิใช่นิติบุคคลกู้ยืม หรือ จะได้กู้ยืมเงินจากผู้ประกอบธุรกิจและนำเงินที่ได้รับจากการกู้ยืมเงิน ไปใช้สอยตามวัตถุประสงค์ของผู้บริโภค ซึ่งมีใช่เป็นการใช้ในการประกอบกิจการเพื่อหารายได้

ข้อ 2 ให้ยกเลิกความในข้อ 3 (1) วรรคสอง แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาเรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2544 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน “ **การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยตามวรรคหนึ่ง** ไม่หมายความถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเกินบัญชี (MINIMUM OVERDRAFT RATE) อัตราดอกเบี้ยลูกค้ายรายใหญ่ขั้นต่ำประเภทเงินกู้แบบมีระยะเวลา (MINIMUM LOAN RATE) อัตรา ดอกเบี้ยลูกค้ายรายย่อยขั้นต่ำ (MINIMUM RETAIL RATE) และอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่ผู้ประกอบธุรกิจเรียกเก็บกรณีผู้บริโภคปฏิบัติผิดเงื่อนไข ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลงไป”

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 3(8) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ.2544 และให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น ข้อ 3/1 “ **ข้อ 3/1** ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งมอบสำเนาหรือฉบับสัญญาเกี่ยวกับการให้ กู้ยืมเงินให้แก่ผู้บริโภคไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับทันทีที่ผู้บริโภคลงนามในสัญญา” ประกาศฉบับนี้ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

..... (ลงชื่อ)

(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนาสันต์)

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

(ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม 118 ตอนพิเศษ 56 ง วันที่ 15 มิถุนายน 2544)